

Еди Маринов

Роботът

И тогава човека създаде Бог по свой образ и подобие. Но каква ли друга алтернатива е имал?

Клифърд Саймък

Жо 72 седеше на бюрото си и мислеше. Мислеше за осъществяването на една стара човешка мечта. Мечтата за създаването на същество по човешки облик и подобие. Мислеше, както го бе правил и преди, дали този, който изпълни този стремеж не би се почувствал като Бог след Сътворението. А и нямаше ли да бъде по своему Бог?

Жо имаше причини, заради които да си задава тези въпроси всеки ден. Той бе изследовател в Института по Създаване и Изследване на Изкуствения Интелект. А от няколко месеца, след многогодишни изследвания, крити от всички, Жо смяташе, че би могъл да го създаде.

Хомункулус, мислещите машини, роботите – просто стъпки в пътя, който Жо щеше да завърши.

Твърдо решен, той отиде при терминала и се включи в компютъра. Предаде изследванията там, откъдето всеки на планетата можеше да научи за тях. Отиде в тъканната банка, а после включи големият репликатор.

Първият етап бе създаването на мозъка и проверката за наличие на мозъчна дейност.

След няколко дни, още преди мозъкът да бъде завършен, целият Институт знаеше. Всички негови колеги идваха, за да го поздравят. Неговото творение щеше да бъде венеца на всички изследвания, над които някога бяха работили.

Когато мозъкът бе готов, целият екип на ИСИИИ дойде да види първия тест. Той бе правен многократно с цел създаването на различни живи същества, и не бе нищо особено, но мисълта, че този мозък е мозък на човекоподобно, правеше теста за наличие на мозъчна дейност изключително събитие. Жо тържествено включи енцефалографа и всички затаиха дъх. Да, мозъкът работеше. Кривата показваше непостоянните импулси, които той изпращаше между различните си части.

Следващият етап бе създаването на сетивни органи.

Първи станаха готови очите. След окачането им към мозъка, в залата непрестанно семеня светлини и цветове, даващи възможност на съществото да придобие база за знанията си. Когато бяха реплицирани и слуховите органи, хранилището се изпълни и със звук. Когато цялата система от сетива, с изключение на осезателните и вкусови органи, за

които трябваше да е готово цялото тяло, беше готова, дойде ред на вторият тест.

Той също бе правен и преди, макар и рядко, и наистина бе събитие, което заслужаваше да се види. ИСИИИ бе започнал рекламна кампания относно „Проект човек“ и на проверката присъстваха почти всички мозъци на планетата, включили се към една или друга холосистема. Втората проверка се състоеше в това, при даден сигнал – визуален, звуков или обонятелен, мозъкът да реагира по начин, показан на видеоекрана пред него.

Бъдещият „човек“ премина теста без никакви проблеми.

Съществуто бе обучено на всичко, което знаеха хората, за да е подготвено за бъдещия си живот.

По това време Жо вече бе станал една от най-известните личности на планетата. Почти всеки ден изследователят участваше в холопрограми, имащи за тема неговият робот. А когато някой го попита, как ще се почувства, когато то бъде готово, Жо отговори, задавайки въпроса: „А как се е чувствал Бог след сътворението?“

Осем месеца след започването на проекта тялото бе готово. На външен вид бе като всеки човек – високо около 180 см, с два горни и два долни крайника, всеки от които с по пет пръста, с бяла кожа, черна коса и кафяви очи. Само терминалният жак, който имаха хората, липсваше.

На церемонията по събуждането присъстваха всички холосистеми, гледаше целият човешки род, разпръснат из Планетната система.

Заедно с изпълнението на процедурата по събуждането, Жо произнесе реч, започваща със Сътворението и завършваща с вечния човешки стремеж към самоусъвършенстване и развитие. „Човекът“ бе буден при последните му думи: „И кое същество е по-велико от човека, овладял себе си, планетата си, и който скоро ще овладее Космоса?“

Съществуто стана и погледна Жо. Явно искаше да говори. Всички погледи бяха впити в него, когато каза: „Създателю, научи ме да бъда човек!“

След тези думи Жо се разплака. Той знаеше, че това същество никога не би могло да бъде човек. Най-малкото – та то бе органично. Щеше да умре. Не можеше да споделя опита, мислите, чувствата си с останалите. От съжаление Жо отвори капачето на ръката си и извади една малка жичка. Подаде я на „човека“ и каза: „Ето ти нещо, което ще те направи по-близък до истинските хора.“

Това е историята за създаването на първият наистина човекоподобен робот. Той и неговите събратя вече живеят самостоятелно на свой

Роботът

собствен свят. Сега вече и те създават „роботи“.

КРАЙ

© 1997 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/201>]